

Karolina på Café Rendezvous

Vissa sagor borde inte få berättas

Karolinas fjärde eskapad

Hon var inte riktigt säker på varför hon hade ringt, bara att hon hade gjort det.

Karolina hade nu varit Heroinets slav i ett halvår, hon hade inte talat med sin familj på ett år. Enbart rykten hade talat om dem, stan var stor, men inte för stor för de inofficiella nyhetskällor som vi betecknar som skvaller. Hennes bror hade flyttat ut, fågelungen, han som aldrig skulle växa upp i hennes ögon hade flugit iväg. Som av en slump hade hon hittat hans mobilnummer på en lapp i fickan på en kvarglömd blå jacka som hon fann på sin kropp, antagligen hade jackan alltid varit med. Samtalet hade gått utan artighetsfraser, med ömsesidig överraskning av att det ens hade blivit verklighet. Det visade sig att fågelungen hade flugit längre än vad hon hade trott, till en annan stad, men ödets ironi är lika stor som dess grymhet, han var nämligen i stan just denna helg, och de skulle träffas, över en kopp kaffe var det sagt.

Karolina hade bestämt sig, ingen osynlig vätska skulle sprutas in i kroppen idag. Hon skulle klä sig i en rosa klänning, en kvarbliven attiralj från en avlägsen tid, som hängde längst in i garderoben, den delen av garderoben som ingen av kvartens besökare hade rätt att tillträda. I en låda bredvid klänningen låg ett kort på en liten pojke och en flicka, fågelungen och hans syster, kortet tog hon med sig i den slitna blå jackan. Två drag med mascaran smetades ut som ett försök att dölja ögonens vilda skavanker. Hon hade inget annat smink, med händerna borstade hon igenom sitt risiga och slitna hår, la det rätt, lite vatten fick det att vara stilla. Fyra gånger såg hon på den avlägsna bilden i spegeln för att se att allting verkligen var så perfekt som det kunde vara. Rätta till klänningen lite, inte så mycket, kanske lite mindre mascara, inte så lite. Hon såg på kortet, en liten pojke skrattade och såg upp på henne i sommarsolen, hon höll sin ena arm runt honom och såg rakt in i kameran, log så som man skulle göra. Hon såg hans beundrande blick, hur han bokstavligen såg upp på henne, kärleken till sin syster som låg i hans ögon. Han hade sett på henne som om hon var det vackraste i världen, hennes arm visade att hans kärlek var besvarad. Hon hade alltid älskat honom, alltid hade han betytt mest i hennes liv, fågelungen och hans syster. Flickan på bilden var vackrare än flickan i spegeln, men idag skulle hon vara så som hon en gång var.

Rätta till klänningen igen, på med mer mascara, fast inte så mycket, låg håret bra? En sista blick på kortet innan hon la ner det i fickan.

Tidig höst ute, det var egentligen för kallt för en tunn klänning, den rosa klänningen och en sliten blå jacka skar sig mot allt, men idag skulle hon vara den lilla flickan som inte såg blickarna som anklagade, hon skulle bara se sin lillebror och han anklagade inte. Tankarna vandrade bort, till den dagen då de tog kortet. Mamma ville hjälpa dem att packa matsäcken, men det hade Karolina klarat själv, hon hade tagit sin lillebror i handen och tillsammans hade de gått ut i hagen och till berget där de åt, satt, skrattade och levde. Berget låg bara något stenkast från huset, men det kunde ha legat på andra sidan världen, de var ensamma, iväg på farliga äventyr på det låga berget mitt bland de ofarliga kossorna som för dem var vilda tjurar och oxar som de skulle rymma från. Hon mindes mammas sista ord innan de gick.

- Ta nu hand om din bror Karolina, ta hand om honom.

Och det hade hon gjort, han hade fått den sista mackan med köttbullar som de båda älskade. Han skulle sitta på hela filten, hon envisades med att bara han fick plats på filten och hon skulle sitta på bara berget. Alltid hålla honom i handen, aldrig släppa honom ur sikte, han var hennes fågelunge som hon visste att hon alltid skulle ta hand om.

Men någonstans mellan Synden, Skammen och Heroinet tappade hon hans hand, han försvann utom sikte, undan hennes omvårdnad.

Caféet låg i utkanten av ett kvarter, på hörnet i en källarvåning.

Dörren gled upp lätt och doften av kaffe, rök och längtan slog emot henne. Bardisken låg ovanför trappan som ledde ner till själva fiket, kassörskans blick fick Karolina att känna sig malplacerad, och trots att caféet inte var av den finare sorten kände hon sig som en ratad trasig docka som inte var välkommen in.

- Vad får det lov att vara? frågade kassörskan med en överlägsen ton i rösten.

- Kaffe. Karolina ville inte möta hennes blick, idag var hon en liten flicka i en klänning, inte mer.

Kaffet skvalpade nästan över koppens kant när hon gick nerför trappan, ett snedsteg på nedersta steget och en droppe hett kaffe rann över hennes fingrar och brände till. Ett bord i hörnet fick duga, längst bort i hörnet, stolen längst in så hon kunde se över hela lokalen. Endast två till satt i det mörka rummet, två yngre flickor som viskade och fnittrade glatt över någon kille som ringt en av dem.

Karolina hängde först av sin jacka på stolen, hon var för tidig, på ett omedvetet plan hade det varit medvetet. Hon rättade till klänningen än en gång innan hon slog sig ner och fiskade upp ett cigarettpaket och ett kort ur jackan. Om hon tände en cigarett nu skulle hon hinna släcka den innan han kom, inte för att han inte visste om att hon rökte, han hade till och med hjälpt till att dölja det för mamma och pappa när de var yngre, men hon ville vara flickan för honom. Ciggen i ena handen, kortet i andra, pojken blev sötare för var gång hon såg på fotografiet. Allting hade varit så enkelt, när de hade kommit tillbaka från sitt äventyr väntade mamma i trädgården med en kamera i handen, en gammal kamera med avtagbar blix.

- Jag vill bara ha ett kort på er två. hade hon sagt.

Och Karolina hade lagt sin arm runt fågelungens axlar när han såg upp på henne. De hade fått ställa sig så solen inte skulle blända kameran, därför hade han kisat med ögonen, men hon hade tittat glatt in i kameran. Det syntes att han inte brydde sig om något kort, han såg bara sin syster, bara Karolina fanns för honom.

Dörren rasslade till och den lilla klockan ringde, Karolina släckte cigaretten och viftade lite med handen för att få bort röken. Hon hörde röster, jo det var hennes brors röst, han hade en len och snäll röst. Han lät glad och charmerande mot kassörskan, Karolina kunde inte se dem, men visste att han hade fått kassörskan att le, han hade alltid varit så trevlig, så snäll mot alla. Steg i trappan, långsamma steg och ett par skor uppenbarade sig för att sen växa till en hel person. Hon ställde sig upp, rättade till klänningen igen. Fågelungen hade växt upp till en ung man, med slitna jeans, uppknäppt beige jacka och en vit T-shirt, han såg mycket respektabel ut på ett slarvigt sätt. Hade det gått mer än ett år? Men hans leende var samma som på kortet, en vit tandrad som sträckte sig över ansiktet som nu hade blivit vuxet och mycket attraktivt. Just nu var inte hennes leende mycket mindre, bröstet fylldes upp av glädjen, den släckta saknaden och hans leende.

Han hann knappt ställa ner kaffekoppen innan Karolina slängde sina armar runt hans hals, han skrattade till och la sina armar runt henne. Karolina ville inte släppa och höll ett fast, mjukt grepp.

- Ina... skrattade han fram och hon släppte motvilligt

Ina, så kallade han henne. När han hade varit mycket liten försökte han förgäves uttala hennes namn, det blev mest något som lät som; Kaina, sedan kortade han ned det till bara Ina. Hon älskade när han sa det, det fick henne att känna sig som flickan.

Tårarna fick inte rinna, inte nu, hon såg ner och han gav henne en kram till.

Den första minuten blev inte så mycket sagt, de såg ner i sitt kaffe, sen på varandra, sen i kaffet igen. Ingen av dem ville förstöra ögonblicket, de satt ensamma båda två och njöt av återseendet, de smakade på tiden så länge de kunde. Då och då skrattade någon av dem när de såg upp från kaffet samtidigt.

Till slut sköt hon fram fotografiet till honom.

- Minns du när vi tog det där? Minns du den dagen?

Han log och skrattade till när han fick se kortet, på det sättet man skrattar när leendet inte räcker till, inte för att det är roligt, bara för att man är glad.

- Minns du vad du sa till mig då? fortsatte hon.

- Mamma har berättat det en gång, jag sa att du var min absolut bästa syster, det var det jag skulle säga just när hon tog bilden, det är därför jag inte ser in i kameran. svarade han med blicken fast på kortet.

Karolina mindes det hela klart, han hade sagt det sekunden efter att mamma hade tryckt ner den röda knappen på kamera. ”Du är min absolut bästa syster.” Orden satt fortfarande kvar och hon kunde höra det i sitt inre lika klart som den dagen. Att hon var hans enda syster spelade ingen roll, han hade ändå menat det med sin ovetande, oskuldsfulla röst.

Hon fick tillbaka kortet och de satt tysta igen.

- Hur är det med dig Ina? det hördes att det inte var en artighetsfras, han undrade verkligen.

- Det ä väl b...br, b-bra? hennes röst darrade för lögnen.

- Ina, hans röst blev låg och ledsam, jag har hört om... ja du vet.

Fan! Ryktet hade nått honom också, nu var hon inte flickan längre, nu var hon en missbrukare även i hans ögon.

Hon svarade inte, hon satt bara och såg på kortet och pillade med den rosa klänningen. Varför fick hon inte vara flickan?

- Jag vill... du måste... låt mig hjälpa dig. fortsatte han med blicken i sitt kaffe på bordet.

Handen som pillade på klänningen knöt sig och veckade tyget. Hon visste inte om det var förnedringen över att inte få vara flickan, om det var för att han ville ta hand om henne som hon skulle göra med honom, om det var det evinnerliga talet om att söka hjälp, sluta, bara bli frisk eller om det kanske bara var Heroinetns frånvaro som gjorde sig påmind. Men hon intog vargens skepnad, ilskans känsla, hatets klänning och gav honom isens mördande blick. Mellan sammanbitna tänder väste hon med betoning på varje stavelse;

- Jag... behöver... ingen... hjälp!

Försiktigt höjde han blicken för att se på ögonen som fortfarande klingade orden hon sa. Tåren föll från hans vänstra öga, enbart det vänstra. Hennes blick var för vass, den hade penetrerat hans tårkanal och han slog genast ner blicken igen.

- Jag vill bara, du måste förstå... Ina snälla...

- Låt mig vara!

Hennes skrik ekade i hela lokalen och hon reste sig så våldsamt att stolen föll omkull bakom henne, flickorna vid det andra bordet tystnade. När hon slet tag i sin jacka kunde hon se hur hans ögon slöts hårt.

Just när hon passerade honom utan att ens unna en blick åt sin bror hörde hon hur han sa med lågt och med tårarna skärande i rösten.

- Ina, jag älskar dig...

Men hon gick och vände sig inte om för att se åt honom, att hans blick inte kändes i ryggen gjorde att hon förstod hur han satt kvar, med blicken i kaffet.

Ut på den kalla, våta gatan, ut i sensommaren, förhösten. Ser inte var stegen går, förbi diversehandlaren, under gångtunneln, upp på bron över ån. Först då ser hon fotografiet som

fortfarande är kvar i hennes hand. När hon ser på det den sista gången slår det henne, samma sak som han hade sagt på caféet innan hon störtade ut, exakt samma sak hade han upprepat som ett mantra den dagen; ”Ina, jag älskar dig. Ina, jag älskar dig. Ina, jag älskar dig...” Om och om igen tills hon förklarade för honom att han faktiskt inte visste vad ”älska” innebar. Hon blev ursinnig på tanken, han visste fortfarande inte! Han hade tagit ifrån henne sin uppgift, att ta hand om honom och han hade gjort henne till ett offer istället.

Hon var redan borta från bron när fotografiet nådde vattenytan och bars bort av den mörka strömmen.

* * *

Ryktet om hans död nådde henne först två veckor senare. Hans halspulsåder hade haft ett för djupgående samtal med en rakkniv, pappas gamla rakkniv. Dagen efter mötet på caféet hade han bara legat där, i sin gamla säng, i sitt gamla pojkrum, tvärsen mot hennes gamla flickrum. Inget brev, ingen hälsning, bara ett kort i hans hand, ett krampaktigt hopknycklat kort, av dödens ryckningar hoptryckt, ett kort på en liten flicka som en gång i tiden hette Ina.

Karolina gick aldrig på begravningen, hon ville inte känna blickarna, höra frågorna, se de hycklande minerna. Hon kände även skam, någonstans förstod hon mycket väl vems skulden var att en oskyldig fågelunge sålde sitt liv för att få sova med den multnande jord som enbart hyser maskar till vänner.

Först på höstens sista dagar gick hon till kyrkogården, där fanns inte en människa, allt var tyst och öde på morgonen, vaktmästarna hade inte hunnit ut från sitt morgonkaffe och hon var ensam bland besvikna själar som inte fanns, men kändes. Den väldiga allén skuggade grusgången och stenarna krasade under hennes fötter. Hon rös av känslan att se stenen som en gemensam vän hade beskrivit vägen till. Där, under den väldiga eken, under de fallande löven, enskilt. Löven täckte stenen och endast en ruttan blomma låg där, ingen gick hit, mamma och pappa orkade inte se graven och hans vänner besökte bara viloplatsen en gång för att ta farväl och sedan inte gå dit mer. Beteendet var helt utan skam, det var brukligt att gå vidare, att inte skända minnet av en vän genom att tynga sinnet för länge. Hon borstade bort blomman och lövet, såg på gravstenen, plötsligt brast hon i en explosion av tårar, hon hade inte gråtit sen den dagen på caféet, hon hade även lovat sig själv att inte fälla tårarna idag, men nu forsade sorgen fram och föll ner med iskall saltdränkt vätska. Hon hade inte tagit hand om honom, hon hade inte varit där för honom, hade det varit så illa om han hade fått hjälpa henne?

När tårarna hade kommit över sin första chock gick hon bort till grusgången och hämtade en kantig vass sten, hälften så stor som hennes hand och gick tillbaka till graven med den. Hon satte sig framför gravstenen och med den kantiga började hon karva i den blanka ytan för att sedan sitta tyst och låta tårarna fukta sina kinder, falla ned på de slitna och torra händerna för att rulla ned på marken.

Vinden tjöt när hon ställde sig upp, lät den sista tåren falla med blomman hon hade tagit med sig, med blomman föll huvudet och blicken. Hade hon bara fått en chans till, hade hon bara tagit hand om honom, hon kunde minnas hans charmiga leende, hade hon bara fått se det en gång till. Bara en kopp kaffe till på Café Rendezvous... men det var för sent.

Allén slukade henne, stegen hördes inte i vinden, löven dolde hennes spår. Under den väldiga eken stod nu en gravsten med en blomma, som tappad, på marken. På gravstenen stod det med vacker gravyr; *Här vilar vår enda son och en älskad vän*. Under gravyren på den blanka ytan stod det, med klumpigt runda bokstäver, inristat med en vass sten; *Och en älskad bror*. Hösten fick nu sluka minnet...

Med melankoli är denna eskapad slut. Hälsningar sorgens krönikör.

Av: *Jonas Pedersén*